

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον κι' Έβδομον μετρούντες χρόνον
'στην γῆν ἔδρευόμεν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια κι' ἑννιάκῳα κι' ἕνα
κι' ὄλο τὰ συνειθισμένα.

'Εβδόμη τοῦ Μαρτίου καὶ δεκάτη
κι' ὁ Γονατῆς πηγαίνει 'στὸ Παλάτι.

Πούντος ἑπτακάθῳα κι' εἰκοσινηθιά,
πόλεμοι καὶ στάσεις 'στὸν καπνὸ-ντουσιῶ.

Συλλαλητήριον τοῦ Φασουλῆ, πὺρ παρευρίσκονται λάλοι πολλοί.

Φ.— Πάλιν, ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
μὲ κυττάτε κεινηναῖοι,
κι' ἡ βροντῶδης μου φωνῆ
τὰς ψυχὰς σας συγκινεῖ
'στὸν ἀγῶνα τουτονί.

Μαζευθήκατ' ἰδὼ πέρα
'στοῦ Ζαππεῖου τὸν ἀέρα,
γιὰ ν' ἀκούσετε καὶ πάλιν πῶς λιμὸς ἐπαπειλεῖται . . .
ὄθεν σήμερα κι' ἐγὼ
δίγως νὰ πολυλογῶ

σ' ἕνα δένδρον τοῦ Ζαππεῖου σκαρφάλονα, συμπολιταί,
κι' ἀπὸ τοῦτο μου τὸ βῆμα, τὸ χλοᾶζον κι' ἀνθηρόν,
λόγον θ' ἀπαγγεῖλω πέντε νικελίνων δεκαφῶν.

Μαζευθῆτε πρὸ πολλοί,
καὶ 'στοῦ δένδρου τὰ κλαδιὰ
ταῖου πσιου σὰν πουλί
θὰ φωνάζω, βρὲ παιδιὰ.

Πάλιν αὖρα ψιθυρίζει,
καθὸς λέγουν, στὰς ἱτέας,
τῶν ἐρώτων ἰθυμίζει
τὰς στιγμὰς τὰς τελευταίας.

Χλόην καθὲ γῆ γενεῆ,
πίσει χόρταν ποικιλία !..
γύρω λόφοι καὶ βουνὰ
διηγούνται μεγαλεῖα.

Τοῦ Μαρτίου τὸ χειλιδόνι
ζαγκακτίζει τῆ φωλῆρα του...

κάθε μύτη χαμηλόνει
μὴ δεχθῆ τὴν κουτσουλία του.

Θάλλου τάνθη τῶν λειμῶνων,
κι' ἡ μεγαλ' ἡμέρα φθάνει,
ποῦ 'στους ἰσκιους τῶν προγόνων
ὁ καθεὶς θὰ ζεθυμένῃ.

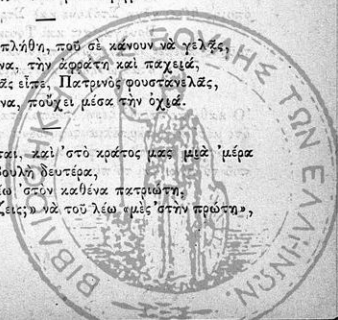
'Αθηναῖο συμπολιταί,
τὸν Θεὸν εὐχαριστεῖτε,
ποῦ σὲ τοῦτους μας τοὺς χρόνους
δὲν σας ἔκανε προγόνους.

Πάλιν δεξὸς καὶ δεξιὰ
κι' ἄνδραγαθημάτων πλούτος...
Τὶ χάρα μου, βρὲ παιδιὰ,
ποῦ δὲν ἔγιναν τοιούτους.

Ὁ στομύλο, Γονατῆς
εἰς Ἀθήνας κατ' αὐτὰς
ἀφιγθεὶς ἐκ τῶν Πατρῶν,
ποῦ φωνάζουν πᾶς δὲν τῶν,
σὰς ἐξήγγησεν εὐγλωτταὶς μ' ἕνα λόγον του δριμῦν
τῆς ἀφίξεώς του ταύτης τὴν κυρίαν ἀφορμὴν.

Κι' ἰσχορπίσθηκα τὰ πλήθη, ποῦ εἰ κάνουν νὰ γελᾶς,
κι' ἔλεγαν τὴν Ἀδριάναν, τὴν ἀφράτη καὶ παχημά,
κι' ὁ Στριφτόμπολας σὰς εἶπε, Πατρὴνός σου σταναῖλας,
νὰ τσακίσετε τὴν στάμνα, ποῦ εἰ μέσα τὴν οὐρά.

Φαντασθῆτε, συμπολιταί, καὶ 'στὸ κράτος μας μὲ μῆρα
νὰ γενῆ Βουλῆ δευτέρα,
σ' ἀγαπᾶ, συγνὰ νὰ λείω 'σπὴν καθένα πετριωτῆ,
νὰ μὲν λῆ εἰ ποῦ μὲ βάζεις, νὰ τοῦ λέω 'μὲς 'στὴν πρώτη,

μὰ κι' ἂν πείσω, νὰ μοῦ λέη, μὰ χαρὰ κι' ἀπ' ἐκεῖ πέρα ;
ἔ! κι' ἂν πείσῃ, νὰ τοῦ λέω, νὰ βρεθῆς μίς 'στὴ δευτέρα.

Πολίται.— Κύρ Φασούλη, πεινάμε,
καὶ νηστικοὶ περναίμε.

Φασ.— Πεινάτε, συμπολίται μου; μὴ πίνουσι τὰ γέλοια...
καὶ κάρπουκα χωρὶὰ πεινοῦν,
μὰ γιὰ τοὺς φούρους ξεκινοῦν
κι' ἀρπαζοῦνε καρδέλια.

Σεῖς ὅμως χαχανίζετε, κι' ἂν λέτε πῶς πεινάτε,
μ' ἓνα συλλαλητήριο τὴν πείνα σας ξεγνάτε.
Πραγματικῶς ἐξίσταμαι μαζὶ σας, συμπολίται,
πῶς ἔχετε καὶ νηστικοὶ κουράγιον νὰ μιλᾶτε.
Σὰν ταμπουναῖς πῶς ἐκ λιμοῦ κοντεῖσι νὰ πεθάνῃς
τότε δὲν ἔχετε ὄρεξι ψηφίσματα νὰ κἀνῃς.

Τότε μουγγρίζεις σὰν θηρίον,
τότε μὴ πείνας χαράριμα
μπαινίσι 'στὸ πρῶτον μαγαριόν
νὰ σὲ τάξουσιν χάρισμα.

Δὲν πιστεύω, συμπολίται, σοβαρῶς κι' ἀληθινὰ
πῶς κανεῖς ἰδῶ πεινᾶ.
'Εἰδῶ πέρα κι' ἂν δὲν ἔχης τὸ καρδέλι σου νὰ πάρῃς
γίνεσ' ἓνας δικαιοσύνης,
στίκει 'στῆς γωνιάς τῶν δρόμων νὰ μὴ σὲ πατοῦν τὰ κάρνα,
κι' ἔτσι κάποιος θὰ περάσῃ νὰ σοῦ δώσῃ μιὰ δεκάρα.

Πολίται.— Νέους φόρους κατὰ στρέμμα βαζοῦν σήμερα
[σ' ἀμπέλια.

Φασ.— Σὰς ἀκούω, συμπολίται, καὶ λιγόνομαι 'στὰ γέλοια.
Βλέπεις τοῦτον τὸν σπουργίτην,
ποῦ 'στοῦ δένδρου τὸ κλαδί
δίχως στέγη, δίχως σῆπι,
τοῖου τοῖου κελαιδεῖ ;

Δὲν φωνάζει πῶς πεινᾷ κι' ἀγνοεῖ τὴν αἰτία,
ἐπειδὴ κι' αὐτὸς δὲν ζῆ σὰν κι' ἐμεῖς οἱ Πολίται.
Τώρα 'στὸν ἀέρα τρίχει,
τώρα κατὰ γῆς πετᾷ,
μὴτὲ μιὰ Βουλὴ δὲν ἔχει,
μὴτὲ δευτέρη ζιτᾷ.

'Οποῖος θέλει Πολιτεία, κράτος, Σύνταγμα, θεσμοὺς,
καὶ προϋπολογισμοὺς,
ὅποῖος θέλει νῆχρ Στόλους καὶ Στρατοὺς νὰ πολεμῇ
Βουλγαρίας καὶ Τουρκίας,
τοῦτος πρέπει νὰ πληρώνη πρὶν νὰ τρώῃ γιὰ ψωμί
σταυρωτῆδων κοντακιάς.

'Ο καθένας σας θὰ ξέρῃ, συμπολίται μου καὶ φίλοι,
ὅτι μίς' ἀπὸ τὰμπέλια ξευτρώνει τὸ σταφύλι,
κι' ὕστερ' ἀπὸ τὰ σταφύλια βγαίνει τοῦτο τὸ κρασί,
ποῦ τὸ πίνω καὶ τὸ πίνεις, καὶ μεθῶ κι' ἐγὼ καὶ σύ.

Ἔβαι δίκαιον λοιπὸν, δίχως φόρους νὰ πληρώνη,
νὰ μεθᾷ, νὰ μαγαριώνῃ,
νὰ χακρίζῃ, νὰ τρικλίζῃ, νὰ κτυπᾷ τὴν Ἐξουσία,
καὶ ποτιζόντας τοὺς τοῖχους νὰ γυρῆς Γερουσία ;

'Ἐχεις μούτρα δίχως φόρους νὰ μιλᾷς γιὰ κοινωνίας ;
ἔχεις μούτρα δίχως φόρους νὰ ζητᾷς Μακεδονίας ;
ἔχεις μούτρα δίχως φόρους εἰς τοὺς τάφους τῶν προγόνων
καθε τόσο ν' ἀπαγγέλλῃς,
καὶ τοὺς πόθους τῶν αἰώνων
κι' οὐρητῆρια νὰ θέλῃς ;

Μὴ τοὺς φόρους τὰ ταμποῦρα, τὰ στρατεύματα κι' οἱ στόλοι,
μὴ τοὺς φόρους κατὰ βρισκίσι νὰ σουρῶσῃς 'στὰ Ταμεῖα,
μὴ τοὺς φόρους πέρισι δρόμο γιὰ νὰ θιάσῃς μίς 'στὴν Πόλιν,
καὶ σὲ στρώνουν 'στὸ κυνήγι καὶ γυρίζεις 'στὴ Λακμία.

Προσφιλεῖς μου συμπολίται,
πρέπει νὰ παρακαλῆτε
τὸ τομάρ νὰ σᾶς γδέρνουν
κι' ὄλο φόρους νὰ σᾶς πέρνουν.

Μὴ τοὺς φόρους, συμπολίται, μὴν τοὺς ἔρισκετε μεγάλους,
καὶ χωρὶς γι' αὐτοὺς νὰ κλαίτε
'στὸν Σιμάπουλο νὰ λέτε :
'Μπάρμπ' Ἀνάρρῃ, νὰ ζήσῃ, βάλει μαζακόμη κι' ἄλλους..

Προσφιλεῖς συμπατριῶται, τόσον πρῶτοι καὶ καλοὶ,
μὴ γεννῆτε Σικελιοί,
κι' ἂν δὲν ἔχετε νὰ τρώτε καὶ τροφήν ἐπισυσίαν
στρίβωτ' ἓνα τσιγαράκι καὶ ζητεῖτε Γερουσίαν.

Πολίται.— Μὰ δὲν ἔχομε τσιγέρο...
Φασ.— Δὲν περνοῦν αὐτὰ σ' ἐμένα...
πάντα θάβρετε 'στους δρόμους ἀποτσιγαρο κανένα..

(Ἐνθ' τοιαῦτα λέγει σοβαρὰ
σιμόνου παραμάνικας μὲ μαρὰ).

Φασ.— Προσφιλεῖς μου παραμάνικας, ποῦ βυζαίνετε μου-
καὶ τῆς κούνας μπασταρδέλια, [βρέλια
πλησιάζετε κοντὰ μας γαλουγοῦσαι τὰ μαρὰ
νὰ γραφῇ καὶ τὸνομά σας μίσα 'στὴν ἀναφορὰ.

Θέλετε τὴν Γερουσίαν ; ... παραμάνικας, τί γελᾶτε ;
παραμάνικας δὲν ἀκούτε ; παραμάνικας δὲν μιλᾶτε ;
'Ἡ πατρις μ' αὐτοὺς τοὺς νόμους συμφορὰς πολλὰς ὑπέστην,
μὰ γι' αὐτὸ, μαρῶν τροφοί,
δὲν σᾶς καίγεται καρφί...
μοναχὰ μισθοὺς ζητεῖτε καὶ κανένα πωροσίστη.

Τὰ μουρέλια περιέρωγς μίς 'στὰ μάτια μὲ κυττοῦν...
νέον Σύνταγμα κι' ἐκεῖνα δίχως ἄλλο θὰ ζητοῦν.
'Ἰσως ἴσως μὲ τὸν χρόνον, ποῦ πετᾷ ταχὺς σὰν βέλος,
τοῦτο τὸ μαρὰ κι' ἐκεῖνο Γερουσίας γίνῃ μέλος.

Παραμάνικας, δὲν ἀκούτε ; ... κλαίει τῶν μαρῶν τὸ πλῆθος...
κρῖμα ποῦ κι' ἐγὼ δὲν ἔχω 'λίγο γάλα μίς 'στὸ σῆθος

να βυζάζω τους Μεσσίας
της μελλούσας Γερουσίας.

Μά, και σεις, ντανταδες Ξένασι, πού καθεις σ'ς εκτιμά,
πλησιάζετε σιμά.

Κι' αν δέν λέγεσθ' Έλληνας, μά ποσάσ δέν άμφιβάλλω
πώς Φιλέλληνας ντανταδες θά γενήτε δίχως άλλο.

'Εδώ πέρα δέν γλυτόνεις... είτε ράμ ντέ λέρ η μπόνα
μιά νά 'δης τόν Παρθενώνα,
δίχως νά τó καταλάβης Φιλέλλητισμό παθαίνεις
και γιά τούς Ρωμηούς πιθαίνεις.

Πλησιάζετε σ' έμάς, πού μάς βύζαζαν Κουρήτες,
γιά ν' άκούσετε κι' έμένα, πού σάν σπίνος κελκιδώ...
κι' η Γαλλίς Μαντάμ Άντάμ έμαδούσε μαγαρίτσιαι
γιά νά μάθη σάν Φιλέλλην αν την άγαπούν εδώ.

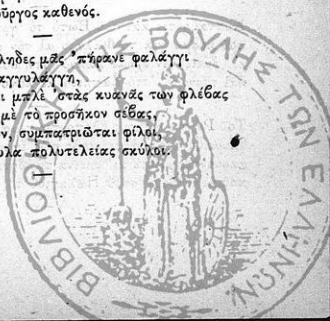
"Όσα λούλουδα 'στους κάμπους μαθημένα 'ρωτηθήκαν
κι' όλα της άποκριθήκαν

πώς έμεις την άγαπούμε μ' ένα παθος Γαλλικό,
κι' έφυγ' ευχαριστημένη κι' άφησε τόν Φαρμακό.

Γιά την Έθνοςούλεσι, πολιται, σ'ς συχαίρω...
Ξέχασα και τόν σκύλο μου μαζί μου νά τόν φέρω.
Στοιχηματίζω, βρέ παιδιά, κι' ο Γκιούλ πώς θά την θέλη,
γιατι τόν 'φορολόγησαν και τούτον τόν τεμτέλη.

'Επίσημον ο Φαζουλης
σ'ς άναγγέλλει γεγονός,
πώς θά περνά πολυτέλης
ο βρωμομουργος καθενός.

Κι' όπως πολλοί μπακαλάδες μάς 'πήραν φαλάγγι
μέ την ύλαγγυλάγγη,
και λέν πώς αίμα τρέχει μπλά σ'ας κυνάς των φίλιας
κι' έμεις υποκλιόμεθα με τó προσήκον σέβας,
έτσι και τώρα θά γενούμ, συμπατριώται φίλοι,
του δρόμου τά κοπρόσκυλα πολυτελείας σκύου.

Τῆς Ἐθνοσυλλέσεως ζήτω καὶ κόντρα ζήτω,
τῆς Ἐθνοσυλλέσεως τὰς ἀπαρχὰς κηρύττω.
Καλὰ καλὰ, μαρὲ παιδίε, δὲν ξέρω τί θὰ πῆ,
ἀλλ' ἀκούσα πῶς τὴν ζήτησὶν κί' ἀπὸ τὸ Κορωπί.

Γιὰ τὴν Ἐθνοσυλλέσει συστῆνε Συνδικάτο,
χειροκρῶ τὴν κληρονομία,
κί' ἀπὸ τοῦ δένδρου τὸ κλαρὶ
πῶτὸ καὶ πέφτω κάτω.

Καὶ προσκαλῶ μὲ σὺβάρὸ τὸν ἕνα κί' ἄλλον μάρτη,
προτοῦ γιὰ τὴν Ἀμερική νὰ βγάλῃ πασσαπόρτι,
μῆσοσ σὲ ψῆρισμα μακρὸν νὰ γράψῃ τὸνόμα του,
καὶ ψῆρον Γερουσιαστοῦ νὰ δώσῃ 'στὸν ψωμῆ του.

Καὶ πῆτρα 'πίσω εἰγώντας 'στὸν τόπο τῶν Ρωμηῶν,
ποῦ ἴλασαν τὰ μάτια του γιὰ ψύχουλα ψωμιῶν,
καὶ μέσα 'στὴν Ἀμερική νὰ σκουζῇ μόνος ζήτω
γί' ἄλλην Βουλὴν δευτέρω...
ὁ λόγος ἰταλιώσει, λὰ μουζικὰ φινίτο,
καὶ σῦρτι παραπέρα.

Πρὸς τὸ Κουβέρνο δοβαρὰ τῶν πολιτῶν ἀναφορὰ.

Κυττάζοντες ἀντίκρυ μας τὸν γέρο-Παρθενῶνα,
ποῦ ἴγνηκε σαρὰβαλο σὲ τούτον τὸν αἰῶνα,
βλέποντες καὶ τὸ Σταθῖον,
τὸ σύγχρονον Παλλάδιον,
ποῦ πάλιν τῆς γυμναστικῆς θὰ μᾶς φρενιάσῃ ἡ τρέλλα,
κί' ἴσωσ ἰδοῦμε κατ' αὐτὰς
μικροὺς μεγάλους μαθητὰς
'στοὺς Ἀνιάτους νὰ τοὺς πᾶν ἀπὸ τὸ σῦρε κί' ἔλα.

Στροβίλους σκόνης χάπτοντες καὶ κάθε βρώμας ὕλην,
καὶ τοῦ Ρωμαίου βλέποντες Ἀδριανὸν τὴν Πύλην,
ποῦ γύρω γύρω κἀγκιλα δὲν εἶχε 'στὸν κωρὸ του,
γιατὶ κανεὶς δὲν πᾶγιανε νὰ κἀνῃ τὸ νερὸ του.

Συλατσαδῶρον βλέποντες ἱρωτικῶς ὀμίλους,
ποῦ ἔγαίνουσι τέρτοσι 'στὰ χαρτιά καὶ 'στὴν ἀγάπῃ σότοι,
κυττάζοντες κί' ἀπὸ μακρὰν πολλοὺς ἀνεμωμίλους,
ποῦ τοὺς κτυποῦν ἀτρόμητοι σημερινοὶ Κισσοῦτοι.

Κυττάζοντες καὶ δουλιὰ
διάπυρα κί' ἱρωτικά,
τῆς παραμάννας τῆς Ρωμηαῖς καὶ τῆς Φραγκιάς τῆς μπό-
ποῦ βυζαντινὰ βασοῦν μὲ μούτρα σὰν χλιμῶναις. | ναίς,

Κυττάζοντες καὶ τοῦ Βωτὸ τὸ γρήγορο τραχιάδῦ,
ποῦ κόσμο γιὰ τὸ Φάληρο μὲ τὸν ἀτμὸ τραβιάει,
κί' ἡμεῖς δὲν ἔχομε καπνὸ 'στὴ δόλιχα ταμπακέρια μας
καὶ πέρνομε 'στὸ Ζάππειο μὲ λόγους τὸν αἶρα μας.

Τοῦ Ρήγου δίσκουσ βλέποντες γιμάτους μὲ τσανάκια,
θεμαζόντες γιὰ μερικὸσ πῶς ἔχουν πορτοφῶλι,
ἀκούοντες ἐπίτοσ κί' ἐκίνα τὰπθονάκια,
ποῦ κελιδιοῦν 'στοῦ Παλατιοῦ τὸ πρῶτο περιβῶλι.

Ἀφήσαντες τὰ γερατὰ
κί' ἀκούσαντες τὸν Ρονατὰ,
κί' ἄλλουσ σπουδαίους ρήτορας καὶ Γερουσιατράσ
καὶ παρομιὰς μερικὰς τοῦ Νίστορος τῆς Πάτρας.
τούτῆσι τοῦ ρουστανιῆλ καὶ γέροντοσ Στριφτόμπολα,
ποῦ τὸνόμα του συμφρεῖ 'στὴ ρίμα μὲ τὴν τόμπολα.

Ἀκούσαντες ἐπὶ πολλὸ
καὶ τὸν σαχλὸ τὸν Φασουλή,
Στριφτόμπολα τῶν Ἀθηνῶν μὲ ραχῆρικα ντυμένο
καὶ κοκκαλιάρη Μιραμπῶ καὶ Ξυλοροτομένο.

Κυττάζοντες πῶσ ἀρχισαν νὰ βγαίνουσι παπαροῦναισ,
ἀκούσαντες καὶ μίαν
σπουδαίαν παρομιάν,
ὅτι τὰ σῦκα τὰ καλὰ τὰ χερῶν ἢ κουροῦναισ.

Ἀκούσαντες καὶ τὸ ρητὸν ἐνὸσ ἀλογοσοῦρτη
πῶσ ἐὰν καὶσ μὲ τὸν χυλὸ φουσῆ καὶ τὸ γεαούρτι,
κί' ἄλλοι ποῦ τῶγ' ἡ κούτρα του καὶ κατιβάζει φείραισ,
καὶ μὲ συλλαλητήρια δὲν βγαίνουσι σωτήρεσ.

Τὸν Ἀτλαντα τῶν συμφορῶν βασταζόντες ἐπ' ὤμων,
τῆς τσέπαισ μας χαλεούτες, σκεφθέντες κατὰ νόμον,
ζητούμεν νὰ μᾶς δώσετε τοῦ Κεντρικοῦ λουφῆ ...
ἀκολουθοῦν τοῦ Φασουλή κί' ἄλλων ὑπογραφαί.

Καὶ καμπόσαισ ποικιλίασ, μὲ ἄλλουσ λόγουσ ἀγγελίασ.

Ἄ Μήμησ ὁ Γαλάνησ, φρέσισ ποιητικῆ,
ποῦ πᾶγ'ε 'στὸ Παριεὶ γιὰ τὴν ζωγραφικῆ,
'στὰ Γαλλικὰ τὰ φύλλα πολλὰ φηγοῦρα κάνεισ,
κί' ὁ Φασουλήσ προσχάπεισ
καὶ μ' ὄλουσ τὸν γεραῖριε,
φαναζῶν εἰ λα μὲ σα 'στὸν προσφιλεῖ Γαλάνη.

Κυριακίδου μαγαζὶ μεγάλου καὶ Μουντρέα,
τῆς ὥρασ ἐμπορευμάτα καὶ στερεὰ κί' ὠρατὰ,
κοστοῦμ τῆς Ἀόντρασ θαυμασὰ καὶ Γαλλικὰ πρὸσ τούτοισ,
ποῦ νῆσ γίνεται μὲ αὐτὰ κί' ὁ γέροσ ὁ φροφῶτης,
ὄλοσ συλλαβῆδῶν ὁ σφῆρὸσ μὲ πάντα τὰ προσήοντα...
ὁδοσ Αἰδίου, κί' ἀριθμὸσ τέσσερα κί' ἐνεθῶντο.

Ἄ Ἐπετρίσ τοῦ Παρνασσοῦ, σημαντικῶν βιβλίων,
τὴν τοῦ Συλλόγου πρόσδον εὐγλώττωσ ἀναλύον.

Ἄ Φίλιπποσ Γεωργαντᾶσ, Παιδείασ διασώτησ
καὶ Τμηματάρχησ πρῶτησ,
ἰστεφανῶθη κατ' αὐτὰς Χρυσὴν τὴν Ἐμπειρικοῦ,
ὄντοσ χρυσοῦν νεάνιδα κί' εὐμεριάν οἰκου.

Ἄ Ἐξέλασ νὰ γράψω μὲσ 'στ' ἄλλα τὰ πολλὰ
καὶ τοὺσ ὠραίουσ γάμουσ τοῦ νέου Κεφαλῆ
μαζὶ μὲ τὴν Μαριέτα, τὴν τόσοσ εὐσταλῆ,
τοῦ Σακιλλοροπούλου βλαστοῦν περικαλλῆ.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμηοῦ μας, παραλίπκα πατριώτου,
ἐριθμὸσ τριανταετρία, εἰσ τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.